

Daša Brontvajová, 14 rokov, Oravská Jasenica

Z denníka jasoňa červenookého

Nuž, možno si poviete, že byť človekom je ťažké. A ja som si istý, že je to fakt. Rovnako som si istý aj v tom, že si neuvedomujete, akí ste rozmarní. Všetci ľudia. Môžete meniť svet. Doslova prenášať hory, vrchy zrovnávať so zemou, oživiť púšte, vysušiť pralesy. Môžete rozhodnúť, kto je hodný života a kto nie. Rovnako tak ste rozhodli o mne.

O mojom mene ste takisto rozhodli Vy. Ste už proste takí, že všetkému dávate vhodné mená. Je ťažké mať meno, ktorému nerozumiete. Moje je Parnassius apollo. No nie je to na rozdrapanie? Som jeden z tých, ktorých nazývate „vzácní“. Nuž úprimne netuším, čo si pod tým pojmom predstavujete. Vzhľadom na môj stav je viac než pravdepodobné, že nie som tým, čo si nahovárate.

Aby sme si to upresnili, aj ja som bol dieťa. A svet bol akýsi iný. Aspoň sa mi taký zdal. Leñošil som a vnímal krásu a rôznorodosť sveta. A farby... Tá rôznorodosť ma uchvátila. Vtedy som sa stretol s vami prvýkrát. Boli ste obrovskí a mali ste obrovské modré oko. Bolo čudne dlhé a mohli si ho zložiť a vymeniť. Snažil som sa plaziť čo najrýchlejšie, no aj tak mi to trvalo večnosť. Najhoršie bolo, že sa na mne smiali. Smiali sa! Na mojej kráse. Niektorí dokonca poznamenali, že som „odporný a nechutný“. Prečo? Nerozumel som tomu. Akoby to nestačilo, šťuchali do mňa akousi paličkou.

Chcel som spať, bol som nekonečne unavený. No človek mi nedovolil ani to. Žiaľ nemohol som ujsť, nedokázal som sa hýbať. Zasa do mňa šťuchali a kukali na mňa tým obrovským okom. Dokonca ma merali! Trošku ma potešilo, keď poznamenali, že som výnimočne vzácny, no znelo to zlovestne. Keby som mohol, napľul by som im do tváre. Lenže mali šťastie, nedokázal som to. Na chrbte ma začali ťažiť krídla... Smiešne! Boli jedinou vecou, ktorou som cítil slobodu. Cítil som nimi život. Zrazu som pocítil vánok. Volal ma k sebe. Ku krásne voňajúcim kvetom. Dal mi možnosť opäť precítiť seba. Môj dlhý nos, snehový, krištáľový plášť s úločkami tieňov. A oči. Krásne jahodové oči. Pozerám na seba a zisťujem, že som sa veľmi nezmenil. Až na tú strnulosť. Desí ma.

Je zvláštne, že tvor, ktorého zmysel bytia je založený na slobode, skončil tak úboho. A bez problému priznám, že za to môžete Vy. V krídelkách stále cítim tú voľnosť, ktorú mi vzali špendlíky. Na tykadlách ma štekli ranný vzduch, ktorý odo mňa oddelilo sklo. A na jazýčku ma škriabe chuť sladkého nektáru. Som v múzeu. Denne sa na mňa pozerá stovka ľudí. Stovka nezaujatých bytostí bez citu a náklonnosti. Bez záujmu zistiť, ako som sa sem dostal. Nezaujíma ich, či ešte žijem, či ich počujem, či im rozumiem, či mi ich je ľúto alebo ich nenávidím. Je im to jedno.

Ak by to však niekomu jedno nebolo a chcel by vedieť pravdu, tu ju má: Nemám ľudí rád, no necítim k Vám nenávisť. Lutujem Vás, ktorí sa na mňa denne pozeráte prázdny výrazom bez záujmu. Podrobili ste si všetkých a všetko. Už dávno ste nám predurčili, aby sme Vám slúžili. Možno preto, lebo nepatríte k najbystrejším živočíšnym druhom. Nedokázali ste sa prispôbiť, a tak sa všetko muselo prispôbiť Vám. Zlodejom slobody.